SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 140/02

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. augusta 2002 o sťažnosti S. L., bytom B., zastúpeného advokátom JUDr. S. J., B., ktorou namietol porušenie základných práv podľa čl. 23 ods. 5, čl. 41 ods. 4 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutím Ministerstva vnútra Slovenskej republiky Č. p.: PPZ-546/UHCP-CP-2001 z 26. októbra 2001 v spojení s rozhodnutím Úradu hraničnej a cudzineckej polície Prezídia Policajného zboru Č. p.: KRP-699-4/CP-2000-V z 27. júla 2000 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sž 208/01 z 27. marca 2002, za účasti Ministerstva vnútra Slovenskej republiky a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, po predbežnom prerokovaní takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť S. L. o d m i e t a pre nedostatok právomoci.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. mája 2002 doručená sťažnosť S. L., bytom B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietol porušenie základných práv podľa čl. 23 ods. 5, čl. 41 ods. 4 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozhodnutím Ministerstva vnútra Slovenskej republiky Č. p.: PPZ-546/UHCP-CP-2001 z 26. októbra 2001 v spojení s rozhodnutím Úradu hraničnej a cudzineckej polície Prezídia Policajného zboru Č. p.: KRP-699-4/CP-2000-V

z 27. júla 2000 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Sž 208/01 z 27. marca 2002.

Sťažovateľ navrhol označené rozhodnutia správnych orgánov zrušiť bez toho, aby sa vec vrátila na ďalšie konanie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Z rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 6 Sž 208/01 z 27. marca 2002 ústavný súd zistil, že najvyšší súd zrušil rozhodnutie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky Č. p.: PPZ-546/UHCP-CP-2001 z 26. októbra 2001 v spojení s rozhodnutím Úradu hraničnej a cudzineckej polície Prezídia Policajného zboru Č. p.: KRP-699-4/CP-2000-V z 27. júla 2000 a vec vrátil žalovanému Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

Ústavný súd v súlade s čl. 127 ods. 1 ústavy zotrváva na svojej stabilnej judikatúre, ktorá sa síce vyvíjala na základe podnetov na začatie konania, ale jej argumentácia je použiteľná aj v súčasnom konaní o sťažnostiach podľa citovaného článku ústavy. Z tejto judikatúry (napríklad I. ÚS 78/1999) vyplýva, že ústavný súd odmietne sťažnosť (predtým podnet) pre nedostatok právomoci na prerokovanie veci, ak ochranu tomu právu, porušenie ktorého ňou navrhovateľ namietal, poskytujú všeobecné súdy v správnom súdnictve.

Sťažovateľ sťažnosťou podanou ústavnému súdu uplatnil nárok na ochranu svojich základných práv (čl. 23 ods. 5 a čl. 41 ods. 4 ústavy), ktorý však, dokonca úspešne, uplatnil v konaní pred najvyšším súdom v správnom súdnictve. Preto bolo treba jeho sťažnosť v tomto rozsahu odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu. V tejto spojitosti ústavný súd uvádza, že požiadavke na zrušenie rozhodnutí správnych orgánov by nemohol

vyhovieť aj z dôvodu, že tieto rozhodnutia už neexistujú, lebo boli zrušené rozsudkom najvyššieho súdu.

Sťažovateľ ďalej namietol zbytočné prieťahy v správnom konaní pred Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky.

Od 1. januára 2002 v súlade s novelou Občianskeho súdneho poriadku vykonanou zákonom č. 501/2001 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov sťažovateľ mohol a mal napadnúť nečinnosť Ministerstva vnútra Slovenskej republiky žalobou v správnom súdnictve. Kompetencia správneho súdnictva sa od účinnosti citovanej novely Občianskeho súdneho poriadku rozšírila aj na preskúmanie zákonnosti postupov vrátane nečinnosti orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku), a takto sa rozšíril princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu vyjadrený v čl. 127 ods. 1 ústavy (... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd). Právomoc správneho súdnictva však vylučuje právomoc ústavného súdu. Preto aj v tejto časti ústavný súd odmietol sťažnosť pre nedostatok svojej právomoci.

Nedostatok právomoci ústavného súdu viedol k tomu, že ústavný súd odmietol celú sťažnosť sťažovateľa už po jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).